

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia)
w dniu 10 października 2019 r. – B.K./Republika Słowenii**

(Sprawa C-C-742/19)

(2020/C 19/15)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.K.

Strona pozwana: Republika Słowenii

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ ma zastosowanie również do pracowników sektora obronnego lub do personelu wojskowego, który odbywa służbę w formie stałej obecności w czasie pokoju?
- 2) Czy przepis art. 2 dyrektywy 2003/88/WE (...) stoi na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, zgodnie z którym do czasu pracy nie wlicza się dyżurów pracowników sektora obronnego w miejscu pracy lub w miejscu wskazanym (ale nie w miejscu ich zamieszkania), lub stałej obecności personelu wojskowego sektora obronnego, podczas odbywania służby w formie stałej obecności, w czasie której taki personel wojskowy nie wykonuje żadnej faktycznej pracy zawodowej, ale musi być fizycznie obecny w koszarach?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299 s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Contencioso-Administrativo no 17 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 14 października 2019 r. – UD/Subdelegación del Gobierno en Barcelona

(Sprawa C-746/19)

(2020/C 19/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Contencioso-Administrativo n° 17 de de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UD.

Strona pozwana: Subdelegación del Gobierno en Barcelona

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy państwo hiszpańskie w sposób prawidłowy dokonało transpozycji dyrektywy 2008/115/WE ⁽¹⁾ do uregulowania krajowego (LO 4/2000 [ustawy organicznej 4/2000] znolizowanej w drodze L.O. 2/2009 [ustawy organicznej 2/2009]), pozostawiając w przypadku nielegalnego pobytu grzywnę jako podstawowe rozwiązanie, a wydalenie jedynie w poważnych przypadkach?
- 2) Czy zgodnie z zasadą wykładni zgodnej państwo hiszpańskie może powoływać się na bezpośrednie zastosowanie dyrektywy 2008/115, nawet wbrew przepisom ustawodawstwa krajowego i pogarszając sytuację cudzoziemca?
- 3) Czy art. 55 ust. 1 i art. 57 ust. 1 Ley Orgánica 4/2000 (ustawy organicznej 4/2000) mogą podlegać wykładni zgodnej z dyrektywą 2008/115, co oznacza, że w hiszpańskim wewnętrznym porządku prawnym w dalszym ciągu będzie obowiązywać przepis przewidujący grzywnę jako podstawową karę w przypadku nielegalnego pobytu, czy też przeciwnie, prowadziłyby to do wykładni tego uregulowania krajowego *contra legem*?
- 4) Czy sąd krajowy w dalszym ciągu powinien stosować grzywnę jako karę podstawową, a wydalenie jako karę stosowaną w poważnych przypadkach, czy też przeciwnie, jest on bezwzględnie zobowiązany do stosowania kary wydalenia we wszystkich przypadkach z wyłączeniem tych wyraźnie wskazanych w dyrektywie 2008/115?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 15 października 2019 r. – Ramada Storax SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Sprawa C-756/19)

(2020/C 19/17)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa - CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ramada Storax, S.A.

Strona przeciwna: Autoridade Tributária e Aduaneira (Administración Tributaria y Aduanera)